

prima instanță: Z. Aramă
instanța de apel: A. Minciuna, A. Nogai, V. Brașoveanu

nr. 2rac-48/16

ÎNCHEIERE

10 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Firma de Producție „Făclia” Societate cu Răspundere Limitată

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Primăriei com. Hîrtop, raionul Cimișlia împotriva Firmei de Producție „Făclia” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea datoriei

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2015 prin care a fost respinsă cererea de apel depusă de Firma de Producție „Făclia” Societate cu Răspundere Limitată și menținută hotărârea Judecătoriei Cimișlia din 22 decembrie 2014, prin care acțiunea a fost admisă

constată:

La 28 ianuarie 2014, Primăria com. Hîrtop, r-nul Cimișlia a depus cerere de chemare în judecată împotriva FP „Făclia” SRL cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a invocat că la 01 februarie 2011 a încheiat cu pârâtul contractul de arendă a bunurilor (serviciilor) publice nr. 2, prin care arendatorul a transmis arendașului sonda din sat. Hîrtop împreună cu sistemul de apeduct și terenurile aferente respective, iar arendașul a primit în posesie și folosește bunurile menționate, obligându-se să achite lunar plata pentru arendă.

Susține că la 15 iulie 2013, în urma controlului financiar, efectuat de către Direcția Teritorială Inspectare Financiară Căușeni, s-a confirmat faptul că FP „Făclia” SRL nu a achitat plata pentru arendă în sumă de 73427,20 lei pentru perioada 01 februarie 2011 – 01 iulie 2013.

Afirmă că la 02 ianuarie 2014, în adresa pârâtului a expediat înștiințarea nr. 2, solicitând achitarea datoriilor acumulate în mărime de 73427,20 lei, inclusiv și pentru perioada 01 iulie 2013 – 31 decembrie 2013 în sumă de 16992,5 lei, în total 90419,7 lei.

Menționează că la 15 ianuarie 2014, FP „Făclia” SRL a expediat somația prin care a refuzat achitarea datoriei calculate.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 512-514, 572 Cod civil, art. 6, 7, 166, 167 CPC.

Solicită admiterea acțiunii și încasarea sumei de 90419,7 lei.

Prin cererea de concretizare a acțiunii, Primăria com. Hîrtop, r-nul Cimișlia a solicitat admiterea acesteia și încasarea sumei de 58450 lei – plata de arendă pentru perioada 15 iunie 2011 – 01 iulie 2013.

În motivarea cererii a invocat că la 11 iulie 2013, FP „Făclia” SRL a achitat suma de 5000 lei pentru arenda apeductului din com. Hîrtop.

Menționează că la 02 ianuarie 2014, în adresa FP „Făclia” SRL a fost expediată înștiințarea nr. 2, prin care a solicitat repetat achitarea datoriilor acumulate în sumă de 58450 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia din 22 decembrie 2014 a fost admisă acțiunea, încasat de la FP „Făclia” SRL în beneficiul Primăriei com. Hîrtop, r-nul Cimișlia 58450 lei cu titlu de datorie în contul plății de arendă pentru bunurile (serviciile) publice pentru perioada 15 iunie 2011 – 01 iulie 2013, încasat de la FP „Făclia” SRL în bugetul statului taxa de stat neachitată în sumă de 1753,50 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2015 a fost respinsă cererea de apel depusă de FP „Făclia” SRL și menținută hotărârea primei instanțe.

La 10 decembrie 2015, prin intermediul Oficiului Poștal, FP „Făclia” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei recurate cu emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Susține că la stabilirea plății de arendă pentru bunurile publice urmau a fi aplicate tarifele indicate la anexa nr. 8 din Legea bugetului de stat din anul 2011 nr. 52 din 31 decembrie 2011, de asemenea, prevederile din anexa nr. 8 din Legea bugetului de stat pe anul 2011 nr. 282 din 27 decembrie 2011 și anexa nr. 8 din Legea bugetului de stat pe anul 2013 nr. 249 din 02 noiembrie 2012.

Afirmă că a încheiat cu Primăria com. Hîrtop contractul de arendă nr. 2 cu privire la arenda bunurilor (serviciilor) publice.

Indică că potrivit prevederilor pct. 2.1.1 din contractul menționat, arendașul s-a obligat să achite plata de arendă conform calculelor anexate și anume, anexa nr. 2, iar potrivit pct. 2.2.6, arendatorul se obligă să nu modifice în mod unilateral prevederile prezentului contract.

Remarcă că nu cunoaște despre modificarea plății de arendă și nici modul în care intimatul pretinde achitarea sumei de 63450 lei.

Ținând seama că anexa nr. 2 este parte din contractul menționat, consideră că este exclus faptul admisibilității de a fi modificată unilateral.

Menționează că la momentul dării în arendă a bunurilor (serviciilor) publice a fost stabilită plata pentru arenda bunurilor conform anexei nr. 2 în sumă de 592,46 lei lunar, respectiv datoria pentru perioada 15 iunie 2011 – 31 decembrie 2013 constituie 18070,06 lei, iar potrivit ordinului de plată nr. 331 din 11 iulie 2013, intimatului i-au fost transferați 5000 lei, astfel restanța micșorându-se până la 13070,06 lei.

Precizează că potrivit deciziei Consiliului com. Hîrtop, tariful de prestare a serviciilor de aprovizionare a populației cu apă potabilă constituie 8,0 lei/m³, nefiind modificat până în prezent.

Remarcă că nu era posibilă majorarea prețului de arendă fără a fi precăutate tarifele pentru prestarea serviciilor de alimentare cu apă potabilă a populației, deoarece odată cu majorarea prețului de arendă, conform pretenției înaintate, se va majora considerabil prețul la serviciile prestate.

La 22 ianuarie 2016, prin intermediul Oficiului Poștal, Primarul com. Hîrtop, Vladimir Medoni a depus referință la cererea de recurs, solicitând respingerea acestuia, menținerea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 02 octombrie 2015, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 138), careva date despre recepționarea acesteia de către recurent, la materialele dosarului, lipsesc. Recurentul invocă că a făcut cunoștință cu decizia redactată la 12 octombrie 2015.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 10 decembrie 2015 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Firma de Producție „Făclia” Societate cu Răspundere Limitată, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Firma de Producție „Făclia” Societate cu Răspundere Limitată, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Firma de Producție „Făclia” Societate cu Răspundere Limitată ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Firma de Producție „Făclia” Societate cu Răspundere Limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Galina Stratulat

Ion Druță